

že o pomoci advokátů onomu soudci dobře věděl, připustil-li dokonce možnost, že řekl Dr. K., že by byl rád, kdyby onomu soudci všechno dělal a potvrdil-li Dr. K. opětovně obsah svých hovorů s obviněným, z nichž tento musil i seznati, že Dr. K. má celé stohy soudních spisů ve své kanceláři a že na nich pracuje, vyhotovuje pro druhého soudce i soudní rozsudky, čehož vědomost odvolatel přímo přiznává, a neuznal-li přes to jako přednosta soudu za potřebné ihned zařídit, aby spisy okamžitě byly advokátu odebrány, vráceny soudu a se soudcem takto se provinivším zavedeno kárné řízení, nelze shledati vadnými závěry kárného soudu, že obviněný jako přednosta soudu nejen vědomě trpěl, nýbrž i svým chováním schvaloval, ba přímo vybízel místního advokáta Dra K., aby pracoval za druhého soudce rozvrhová i jiná usnesení, ba i rozsudky civilní a trestní. Odvolatel i zde brojí proti těmto naprosto logickým závěrům, k nimž prvý soud dospěl, při čemž pokouší se dáti svým výrokům význam jen prosté resignace nad stavem, k němuž dospěly poměry u soudu jím řízeného. V tom však právě tkví hrubé provinění se obviněného, že jako dlouholetý a zkušený přednosta okresního soudu opominul ihned v zárodku zabrániti stavu, jenž pro soudnictví je naprosto nepřípustný, činí soudce hříčkou v rukou advokáta, závislou na jeho blahovůli, a ohrožuje takto objektivnost a nestrannost soudního rozhodování a proto i právní bezpečnost přímo v kořenech; že svým chováním i výroky podporoval ještě stupňující se zásahy místního advokáta do výkonu soudnictví, byť i vyvolané nedbalostí soudce a jeho přehnanými požadavky o pomoc, ba dokonce že sám využil stavu toho pro vlastní své pohodlí a projevil takto s tímto rozdělením práce mezi okresní soud a advokáta plný svůj souhlas. Bylo proto odvolání z výroku o vině zamítnouti jako neodůvodněné.

Čís. 257 dis.

Zákonem vylúčené je odvolanie, ktoré nesmeruje proti výroku o oslobodení alebo o vine, treste a o útratách disciplinárneho pokračovania, ale len proti dôvodom rozhodnutia.

(Rozh. zo dňa 5. decembra 1935, Ds III 68/35.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci odmietol odvolanie obvineného proti rozsudku prvostupňového disciplinárneho súdu.

D ô v o d y:

Proti rozsudku disciplinárneho súdu prvej stolice podal obvinený advokát odvolanie, v ktorom žiada, aby v rozsudku zistený skutkový stav bol zmenený, prípadne doplnený v tom smysle, že bol pre prečin podľa § 14, č. 1 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. odsúdený do väzenia na 3 týždne s tým, že uložený trest treba vykonať podľa predpisov o výkone trestu štátneho väzenia, a že tento trest bol bez zvláštnej žiadosti z úradu amnestovaný.

Z týchto vývodov plynie, že odvolateľ napáda nimi tú časť skutkového zistenia disciplinárneho rozsudku I. stolice, ktorá je síce uvedená vo výroku, ale ktorá podľa obdoby § 27, č. 9, odst. 2 lit. a) tr. por. slúži len na označenie disciplinárneho činu k rozoznaniu. Sťažovateľ nevytýka teda rozsudku prestúpenie zákona, ktoré sa týka takého rozhodnutia disciplinárneho súdu, proti ktorému jedine môžu sa strany podľa §§ 79 a 95 advok. por. odvolať, to je proti výroku o osvobodení alebo o vine, treste a útratách disciplinárneho pokračovania (§ 94 adv. por.). Odvolanie je zákonom vylúčené a bolo preto odmietnuté.

Čís. 258 dis.

K suspendovaniu advokáta z výkonu advokácie podľa § 4 zák. čl. XXVIII:1887 sa nevyžaduje, aby bol obvinený advokát najprv vyslechnutý v disciplinárnom pokračovaní.

Výraz »suspenduje«, použitý v citovanom ustanovení, má smysel imperatívny.

(Rozh. zo dňa 5. decembra 1935, Ds III 113/35.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. Š. C., advokátovi v B., následkom odvolania podaného obvineným advokátom potvrdil usnesenie prvostupňového disciplinárneho súdu.

D ô v o d y:

Obvinený namieta predovšetkým, že napadnutým usnesením bol porušený § 79 zák. čl. XXXIV:1874, ktorý predpisuje, že disciplinárne pokračovanie ľze nariadiť vždy len po výsluchu obvineného, v dôsledku čoho ľze vraj i suspendovanie nariadiť len po výsluchu obvineného, ktorý síce v tomto prípade bol vyslechnutý, ale nie o celom predmete obžaloby.

Námietka je bezzákladná. Podmienky, za ktorých ľze vysloviť suspendovanie vykonávania advokácie, ustanovuje § 4 zák. čl. XXVIII:1887. V tomto § sa však nepredpisuje, že suspendovanie ľze vysloviť len po predbežnom výsluchu obvineného v disciplinárnom pokračovaní zrejme preto, pretože výsluch obvineného bol už zpravidla prevedený v trestnom pokračovaní, ktoré je predpokladom pre výrok o suspendovaní. Neľze však ani hovoriť o porušení predpisu § 79 adv. por., pretože tento neustanovuje podmienky pre suspendovanie, ale obsahuje predpisy o tom, kedy môže byť nariadené proti advokátovi disciplinárne pokračovanie, a vo znení § 4 zák. čl. XXIV:1907 nepripúšťa proti rozhodnutiu, nariaďujúcemu disciplinárne pokračovanie, osobitné odvolanie. Následkom toho neplynie ani z § 79 adv. por. nutnosť predbežného výsluchu advokáta pred suspendovaním z vykonávania advokácie.

Ďalej vytýka obvinený, že § 4 zák. čl. XXVIII:1887 nepredpisuje imperatívne, že advokát má byť suspendovaný, jestli sa stalo pravoplatným obžalovacie rozhodnutie pre taký zločin, na ktorý je ako vedľajší trest stanovená strata úradu. Ani táto námietka neobstoí, lebo výraz »suspenduje«, obsažený v § 4 zák. čl. XXVIII:1887, činí nepochybným